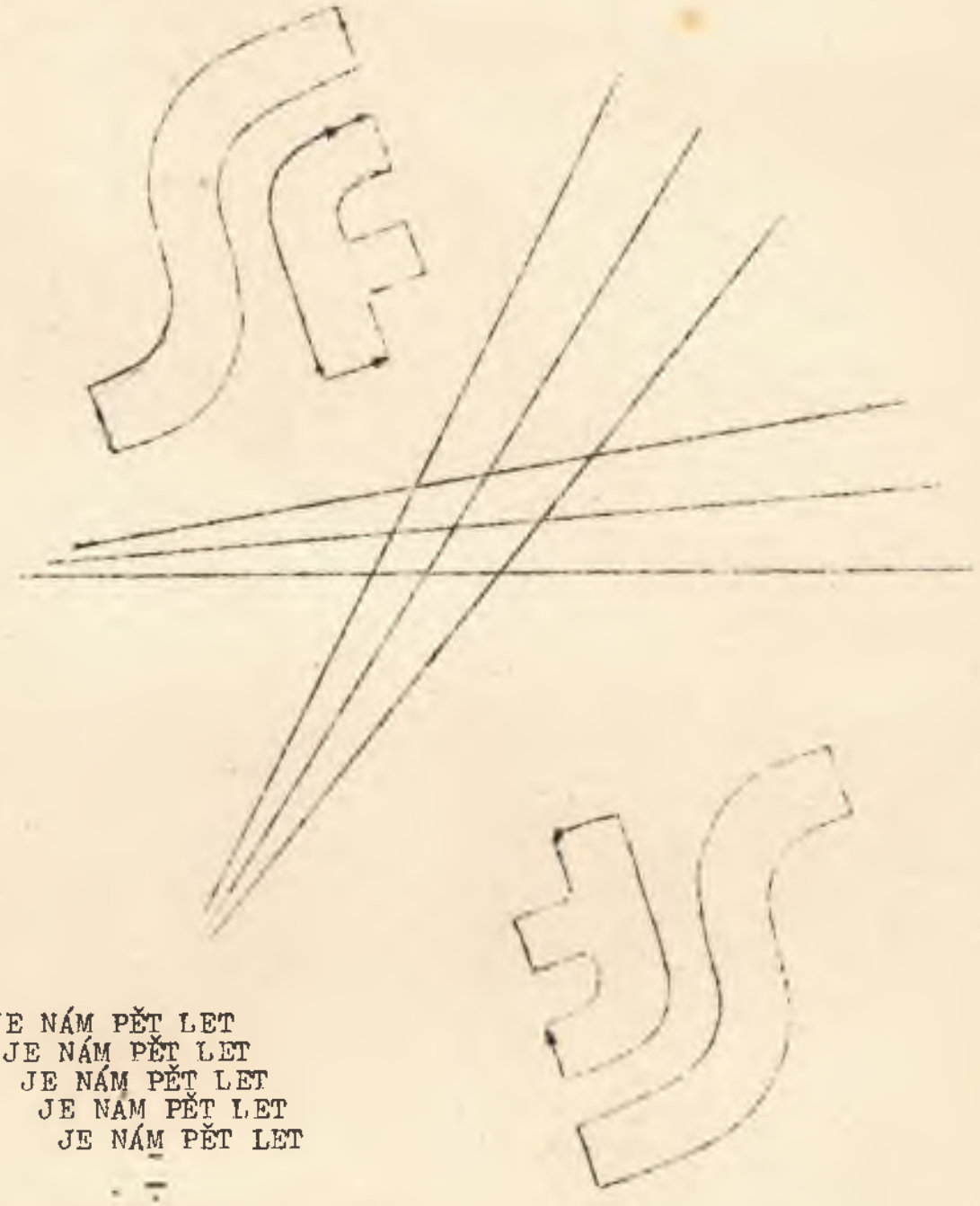
ČÍSLO TŘETÍ /1984/ A ZÁROVEŇ SPECIÁL,
NEBOŤ MLOK + HUŇÁČ = SF DUBEN

JE NÁM PĚT LET
JE NÁM PĚT LET
JE NÁM PĚT LET
JE NÁM PĚT LET
JE NÁM PĚT LET

ZA ROK PŮJDEME DO ŠKOLY

Z OBSAHU: BIG BANG V PLANETÁRIU / PARCON '84 - OHLÉDNUTÍ
SVATÝ GRÁL / PROBLÉMY S HUŇÁČEM / OBRAZY D. JANKOVA

FV SSM 92/84

O B S A H :

	str.	2	Obsah
zpráva	"	2	Big Bang /M.H.+M./
úvaha	"	3	Existuje na Zemi inteligentní život? /Ivan Kmínek/
zpráva	"	4	Vesmír - fantazie a skutečnost /Pagi/
soutěž	"	5	Villoidus 1984 /Miloš Podpěra/
vítězná povídka	"	6	SVATÝ GRÁL /Zdeněk Rampas/
doplněk	"	11	Místo doslovu /-jnh-/
poznámky	"	13	Poznámky k poznámkám /Z.Rampas/
pro labužníky	"	14	Jídelníček RnJ /F.Mašek/
recenze	"	15	Kosmická planeta D.Jankova /Pagi/
z fandomu	"	16	Z českých luhů a hájů /V.Mátl/
povídka	"	17	Z tiskové konference /-jnh-/
bajky	"	20	Bajky na pozítří /J.Holeček/

B I G B E N G v Planetáriu

Ve čtvrtek 26.4.1984 se uskutečnila mimořádná schůzka našeho klubu s názvem "VELKÝ TŘESK aneb Villoidus v Planetáriu". Pořad připravil KZG ve spolupráci s ing. M.Grünem k pátému výročí založení klubu.

Ačkoli jsme rozeslali více než sto pozvánek, zareagovali pouze skalní spolupracovníci. Pravda, levá zadní část kopule byla téměř zcela zaplněna, ale na tak, pro nás významné výročí je to přece jen málo.

V tomto čísle si můžete přečíst některé útržky z programu, který proběhl v pražském Planetáriu. Po jejich přečtení si jistě uvědomíte v čem spočívá vaše životní chyba a za dalších pět let, a možná i dříve, už nebude svou kapacitou stačit ani Palác kultury!!!

/ M.H.+M./

S F: Fanzin pro vnitřní potřebu SFK Villoidus při FO SSM MFF UK
Vychází neperiodicky 5 - 7 krát ročně
Šéfredaktor: Martin Hlaváč
Na čísle 3 spolupracovali: M.Podpěra, Z.Rampas, P.Holan, M.Procházka, M.Semíková;
Náklad:400 výtisků
Počet stran: 20
Redakční uzávěrka 16.5.1984
Adresa: kolej Hvězda 32a/2A, 162 08 Praha 6 - Perřiny

EXISTUJE NA ZEMI INTELIGENTNÍ ŽIVOT?

/Třetí setkání blízkých druhů aneb částečná zpráva o PARCONU 84 s citáty/

Zkoumáme vlastnosti uhlíkatého NÁNOSU na planetě Zemi. Máme štěstí: již velmi záhy pozorujeme hojný výskyt egocentrických kapének typu Člověk. ECCE HOMO! Jakpak se to asi má s jejich inteligencí? Náš mladý snaživý technik Edgar na člověka nedočkavě zaměřuje své čidlo A1, které měří inteligenci jako schopnost přizpůsobit se. Hned mu to však rozmlouváme: ACH, EDGARE! Kams dal oči? Až budeš větší a pár Velkých třesků ti profackuje líčka, pochopíš, že inteligence je naopak schopnost n e p ř i z p ů s o b i t se! Podívej dolů: ti p ř i z p ů s o b e n í beznadějně splývají s ostatním NÁNOSEM. Ale je jich tam určitě pár takových, co se snaží zvednout hlavu a rozhlédnout se. Ty musíme hledat!

Inovovaným čidlem A2 proto pomalu a trpělivě křižujeme povrch Země. Nic. Dlouho nic. Jen pár roztroušených jiskřiček.

Už ztrácíme naději. Do hrčic s touhle pitomou planetou! KAM jinam S NÍ?

Pak to ale přeci jen přichází: čidlo bliká. Ve světobodu PARDUBICE/06/04/1984/+/08/04/1984/ nacházíme zvýšenou lokální koncentraci inteligentního NÁNOSU s kódovým označením PARCON'84, III. celostátní setkání přátel science-fiction.

Program je bohatý. Vystačil by na týden. Probíhá pod bezchybnou režií Pavla Poláčka a ostatních protagonistů v několika paralelních vesmírcích zároveň čtyřiadvacet hodin denně a vidět všechno by se mohlo podařit snad jen s využitím časových smyček. Takže alespoň telegraficky:

Výborně dokumentovaná přednáška Marcela Grüna "SF v kosmonautice a naopak". Živé vyprávění Ondřeje Neffa o I.Asimovovi. /Všestranně/ vyčerpávající přehled paní Urgošíkové "SF a film". Autorský seminář Ivo Železného, který plynule přechází v dohady o edičních perspektivách místní SF /mohly by být i horší /?//. Panelová diskuse, vedená Jaroslavem Veisem, kde je pesimisty předkládána děsivá antiutopie o blížícím se pohlcení literatury vizuálními informačními médii /pesimisté jsou však záhy utlučeni argumenty daleko divočejších optimistů/. Komponované klubové minipořady. Výstava bulharského malíře D. Jankova. V kinematografu "Jas" patříme na

dvě rozkošné filmové vykopávky SVĚT ZA STO LET a MUŽ, KTERÝ PROCHÁZÍ ZDÍ. A video! Stále a pořád video, z něhož se nám daří shlédnout alespoň rafinovaně /?/ slaboduché HVĚZDNÉ VÁLKY.

Atmosféru však dotvářejí i akce méně žánrově specifické. Například davová návštěva hostince Tatran, kde sice zpočátku vázne distribuce, nikoliv však disputace. Před půlnocí se vylepšuje i konzumace. Tají poslední ledy. Scifisté ozařují svýma očima s vysokým albedem zšeřelý lokál, vyplněný jakousi krotkou formou MASITU, a v tu chvíli vypadají skoro jako LIDÉ ZE SOUHVĚZDÍ LVA.

Je nedělní dopoledne /08/04/1984/. Dražba. Zdevastovaný a notně ožužlaný exepmlář Součkova Baskervillského psa, bez desek, v původní ceně Kčs 7,-, je vydražen na Kčs 215,- /dvěstěpatnáct korun československých!/. V tu pohnutou chvíli na okamžik zapochybujeme, že jsme skutečně v hnízdě zdejší planetární inteligence. Pak nás však přemáhá dojetí. Mumláme si cosi o EXPERIMENTU ČLOVĚK, variantě SF, a je nám blaze.

Odlétáme, navýsost spokojeni a uondáni. Za rok se ale určitě vrátíme!

Ivan Kmínek

Vesmír - fantazie a skutečnost

Desátého dubna od sedmnácti hodin se v Domě sovětské vědy a techniky konala beseda, věnovaná spojení kosmonautiky a vědeckofantastické literatury, pořádaná ve spolupráci s naším klubem. O fantazii a skutečnosti ve vesmíru se s posluchači podělili doc. M. Genčiová a ing. K. Pacner. Z obsahu besedy si připomeňme:

- kosmické lety se postupně stávají běžnou součástí našeho života; autoři SF tyto náměty postupně opouštějí a možná, že se časem objeví nějaký Hailey a napíše knihu, která se bude jmenovat třeba Raketa /KP/
- v sovětské SF je v posledních letech zřetelný posun od popisu kosmických letů ke zkoumání vnitřního vesmíru člověka - jeho psychiky /MG/

PAGI

V I L L O I D U S 1 9 8 4

Počátkem tohoto roku proběhly naším nejvýznamnějším SF tiskem zprávy vyvolání na vyšší SF kruhy, že letošní huňáč zelený bude poprvé předveden v živém skupenství. Z hlediska současného stavu věcí lze tyto považovat, bohužel, za první kachnu, která se v "SF" objevila. Je proto na místě uvést věci na pravou míru a objasnit, jak k této politování-hodné události došlo.

Dne 15. prosince 1983 odstartovala v 13.05.00 SEČ vědecko-výzkumná výprava na cestu do prostoru Neoplasis, kde podle teoretických předpokladů bylo možno očekávat výskyt huňáče. Zde je nutno si připomenout, že tato výprava se skládala pouze ze špičkových odborníků - astro- a paleobiologů, ani jeden člen neměl základní vzdělání o pohybu prostoročasem. Program cesty mobilu byl již předem vyhotoven a nebyl konzultován vedením výpravy a zodpovídajícími tempocisty. Tak se stalo stát, že výprava skutečně odcestovala do prostoru Neoplasis, ovšem nikoliv současného, ale asi o 20 milionů let v minulosti. Mobil se vynořil v pusté krátery zaplněné krajině. Vedení výpravy předpokládalo, že se nachází v oblasti současných severních Čech a tak vědci započali provádět předpokládané pozorování. Byla objevena, popsána a zdokumentována další forma huňáče zeleného a sepsána předběžná výzkumná zpráva o tím, že živý exemplář byl dovezen. Velice stručný obsah této zprávy se pak objevil na těchto stránkách, zjednodušená podoba podpisovaného huňáče se objevila i na společenském večeru členů našeho klubu.

Že je cosi v nepořádku začali odborníci tušit ve chvíli, kdy se pokusili odstartovat s jedním huňáčem na palubě. Časoprostorové síly jim to přirozeně nedovolily. Po návratu /bez huňáče/ byla dodatečně konzultována trasa a vysvětleny všechny nesrovnalosti a nepříjemnosti s přenosem huňáče. Nicméně zjištění, že se huňáčové na Zemi kdysi vyskytovali, bylo podnětem pro vyslání další výpravy do prostoru Neoplasis, tentokrát skutečně do současnosti. Po velmi krátkém hledání byla v moudritálních naplaveninách nalezena fosilie první pozemské formy huňáče zeleného,

Villoidus viridis fossilis, sec 1984 MF

neboli

huňáč zelený fosilní,

a dovezena do sbírek našeho SVK.

A tak boj v půlém počtu naší literární soutěže byl proto krutý. Zúčastnilo se ho přes 20 povídek, z nichž sedm postoupilo do finále. O druhém místě sice rozhodovaly zlomky bodů, ale vítěz byl naprosto jasný. Již podruhé zvítězil

Z d e n ě k R a m p a s

s povídkou

S v a t ý G r á l .

Vítězné dílo si můžete přečíst v tomto čísle.

Miloš Podhora

S v a t ý G r á l

/Fragment zápisků neznámého současníka[1] J.Kaprála/

30.dubna[2]

Paranoia[3]?

Snad také, ale už jen jako důsledek nebo vedlejší efekt. Faktem zůstává, že sešit se čtyřmi díly J.Kaprála zmizel. Prohledal jsem všechno, a všude, a dvakrát.

Ztrátu nesu o to tíživěji, že jde o Kapráluv fundamentální příspěvek k problematice draků[4], cest v čase[5] a paralelního světa[6], dokonce s věnováním:

- Velkému /nebo snad Největšímu, ach ta paměť/ misionáři SF, třikrát časem a jednou paralelně

věnuje

J.N.Lahvička[7] /vánoce ´82/

Mezi ztracenými povídkami[8] je i pojednání "Levý krajník ve směru letu nechť svítí zeleně", za které J.Kaprál před týdnem jen náhodou nezískal Pardubického mloka[9].

Jako by to bylo včera, tak jasně a zřetelně si vzpomínám na ten večer v hospodě U Supa[10], kdy mi Kaprál předal svůj neocenitelný spisek. Pravda, už trochu politý pivem[11], ale my jsme nevypadali o mnoho lépe, Kaprálova manželka[12] byla s dětmi na venkově

Vysvětlivky přejaty z Příručky misionáře: 1. žák, obdivovatel 2. památný den Hnutí, kdy se lidu zpřístupňovaly svaté relikvie, neznámý, zřejmě vyšší kněz či hodnostář při tom seznal ztrátu 3./zast./ vzývání sv. Johna Liverpoolského 4. Wrukteplekt 5. putování do minulosti a budoucnosti /za časů sv. otců zcela běžné, viz sborník Cesty časem/, toto umění ovládal i JK, jedno jeho dobrodružství v minulosti se stalo základním bodem tehdejšího kalendáře 6. hypotetické, absurdní světy, kde neplatí Svatá Dogmata /viz bludy svědků 4.Průklepu/ 7. astrální pseudonym J.Kaprála 8. súra 9. tento politováníhodný ´omyl´ II. koncilu byl však brzy napraven 10. první chrám Hnutí 11. rituální nápoj 12. svědkové 4. Průklepu popírali její existenci, ale to souviselo s populační politikou v jejich obcích

FV SSM 97/84

a my jsme využívali příležitosti až na sám pokraj fyzických možností[13].

Slavnostnost okamžiku prosvítala i přes hojnou pivní pěnu. Tehdy mi vyjevil: - Je to škvár[14] bez nápadu[15], snad z toho jednou něco udělám[16].

Žal nad ztrátou možná nenahraditelnou vyčistil mou mysl a já si v okamžiku strašlivé jasnozřivosti uvědomil hroznou pravdu: není to poprvé, co jsem pohřešil dílo Kaprálovo. Běda mi, tehdy jsem tomu ještě nepřikládal důležitost. Nechal jsem se uchlácholit tím, že se ztratily 'pouze' Kaprálem tlumočené myšlenky[17] jeho Učitelů[18].

Nyní svou lehkověrnost splácím mincí nejstrašlivější. Vodopád trýznivých vzpomínek už nelze zastavit a na světlo ze zasutých slují paměti vyplouvají další a další provinění. Vždyť za stejně podivných okolností zmizely před lety z mého nedbalého opatrování rukopisy velikého Antonia[19] a Stania[20].

Napsal jsem: za stejně podivných okolností, ale lépe by snad bylo psáti: za okolností stejně záhadných a stejně podezřelých. Vždyť všechny uvedené ztracené klenoty kulturního dědictví Hnutí byly pohřešeny v uzavřených trezorech bezpečných archivů mého muzea.

A co si mohu v naší osvícené době myslet jiného, než že mne potají navštěvují Zelení mužíci[21], vždyť kdo jiný dnes, po odchodu Huňáče[22], umí procházet zavřenými dveřmi...

/ zde fragment končí /

---

13. veliký J.Kaprál, náš zářný vzor, nás svou zbožnou horlivostí vybízí k následování 14. zast. bohy inspirovaný text 15. bez poskvrny 16. věštba o vytvoření Kapraliády a celého našeho Učení 17. než dosáhl nejvyšších stupňů zasvěcení, tlumočil JK jako všichni věrozvěsti Hnutí lidu myšlenky svých předchůdců a Učitelů, jež však záhy překonal 18. nepatří mezi ně, jak se mylně domnívají svědkové 4.Průklepu, sv. otec Bílý ani sv. otec Kovový, jež byli jeho pozdějšími vykladači a redaktory jeho díla 19. míněn sv. Markus 20. šv. otec Stani-Slavus obohatil Učení o orientální prvky, nezaměňovat s redaktorem časopisu Hašpunter 21. roboti protilidských civilizací 22. Huňáč, sv. otec in memoriam, zahynul při defenestraci v roce 1 po založení Klubu, jeho pokračovatelům býval udělován titul Huňáč Zelený, jedním z nich byl i J.Kaprál

Rytíř Lancelot, druhorozený syn XXXIV. hraběte z Gunamu, skromně povečeřel a ulehl na hrubou houni rozestřenou na holé palubě svého křižníku Ginevra. Mohl by pro sebe a své muže pořádat hostiny, tak dobře byl na cestu zásoben, a usínat mohl na kterémkoli lůžku v mnoha přepychově zařízených kajutách lodi, ale tradice výprav za Svatým Grálem jednoznačně nařizovala žíněný oděv, hrubé lože a prostou stravu.

Lancelot se převaloval na svém nepohodlném loži a věděl, že této noci neusne. Nikdo z jeho předků a snad žádný ze smrtelných lidí se nedostal tak blízko ke svatému cíli. Prostoupen vděčností k osudu, který mu přiřkl vznešený úděl druhorozeného - cestu za Grálem, poprvé necítil ke svému staršímu bratru, pouhému udržovateli rodu, pohrdání, ale lítost.

Hrabata z Gunamu se už čtvrtou desítku generací, tak jako i mnohé další vznešené rody, vydávají na cesty za Svatým Grálem, a ačkoli se stěží dalo hovořit o rodové posloupnosti, jen málokdo se z takové cesty vracel, přesto Lancelotovi připadalo, jakoby v jeho žilách bouřila krev všech předchozích bojovníků za návrat relikvie.

Zítra ráno, vlastně už za několik hodin, pokoří svatokrádežný LiGreeM. Před sto lety jeho prastrýc Lord Brasel přinesl první zprávu o jeho poloze. Brasel byl už starý muž, boky jeho lodě byly rozryté hlubokými trhlinami a z jeho posádky zbylo jen několik nejvěrnějších. Vzdal se cti zápisu do Knihy Padlých za Grál a vrátil se, aby přiblížil den, kdy jeho následovník z krve jeho rodu přinese z LiGreeMské svatyně nejvzácnější památku Kultu.

Lancelot pocítil, jak mu někdo stiskl rameno, otevřel oči a ve slabém světle kontrolek a hlavního monitoru poznal svého zbrojnoše Marka:

- Vstávej, pane, LiGreeM je na dohled.

Rychle vstal a posadil se do křesla řídícího pultu. Na obrazovce se pozvolna zvětšoval žlutý disk mýtické planety.

Desítky let zpřesňovali její polohu a nyní vidí tu nejtajnější svatyni Galaktického Impéria na vlastní oči. Lancelot uvedl do pohotovosti zbrojní systémy lodi, a když byla zcela připravena k boji, nechal si donést pohár těžkého vína. Spláchl únavu probdělé noci, připoutal se a kývl na Marka. Ten mu beze slova vložil do rukou těžký ovladač laserového kopí.

FV SSM 99/84

Za několik okamžiků se Ginevra vnořila do husté atmosféry planety. Dnes poprvé si Lancelot mohl dopřát přepychu přistání s hřmotem nesčetných bouří vyvolaných nešetrným průletem atmosféry.

Stovky cyklónů se tam dole spojily v jeden smrtící sloup, ničící celé kontinenty. Vynahrazoval si tak všechna ta tajná přistání a ponižující plíživé přepady osamělých hradů a měst na vzdálených oběžných drahách, v době, kdy získával údaje o poloze Svatyně.

Z několika nepoškozených základen vzlétly desítky nepřátelských lodí, ale tak blízko cíle si Lancelot ani na okamžik nepřipustil možnost neúspěchu. Jeho kopí sráželo k zemi jednu loď za druhou, a když bylo nebe opět čisté, pocítil něco málem podobného zklamání dítěte, kterému vzali jeho hračku.

Dokončoval druhý zkázonosný oblet LiGreeMu, když se před ním na obrazovce planetárního komunikátoru objevila tvář vládce planety, zřejmě posledního velekněze Impéria.

Lancelot byl už předem přesvědčen o proradnosti tohoto muže. Vládce se mu vzdal s celou planetou, dokonce ho uznal jejím dědičným pánem, to vše v naději, že Lancelot neví, jakou planetu právě deptají trysky jeho ohnivého oře.

Velekněz, snad aby dokázal svou upřímnost, vysílal na směrovaném paprsku. Lancelot po jeho dráze vypustil jeden ze svých mesonových šípů a aniž se přesvědčoval o zásahu, vydal se po nízké dráze k chrámovému komplexu skrytému v horském údolí. Sem se, jak mu hlásily průzkumné sondy, stahovaly zbytky planetárního vojska.

Boj byl krátký.

Konečně mohla Ginevra přistát. Lancelot si připjal svůj slavný meč Modrý Anihilátor a v doprovodu věrného Marka stanul na pevné zemi. Napadlo ho, že Marka za jeho služby jmenuje guvernérem LiGreeMu. Pak se ale zastyděl za své přízemní myšlenky v té tak slavné, takřka posvátné chvíli, a na znamení pokory se vrhl na zem, aby políbil prach planety hostící Grál

Vědomí úcty všech ras Galaxie vůči Svatému Grálu mu usnadňovalo orientaci v rozvalinách. Hledal to nejdůstojnější, nejmajestátnější místo.

Na konci úzkého kaňonu zřícenin mnohapatrových domů uzřeli masivní starobylý chrám. Zlato tří jeho kopulí matně zářilo v šedi rozvalin. Chrám sám přečkal tornáda a boj téměř nepoškozen, ale okolní, o poznání novější zástavba byla v troskách.

Po zpola zasutém schodišti vešli vyvrácenou branou do rozlehlé chrámové lodi. Zamířili k oltáři. Obrovský prostor pod smělou klenbou monumentální stavby je nutil k úzkosti a pokoře. Uprostřed oltáře vrhala zlaté pablesky lehká mříž, před níž ležel mrtvý kněz. Pravděpodobně chtěl ukrýt do bezpečí chrámový poklad, ale neměl dost vysoké svěcení, aby se mohl beztrestně dotknout dvířek do vnitřní svatyně za oltářem.

Lancelot se skryl za silové pole svého štítu a mohutným rozmachem Modrého Anihilátoru roztal mříž. Proti němu se vyvalila záplava plamenů, celý chrám se otřásl jako při zemětřesení a zvířený prach dostoupil až k vrcholu kopule.

Chráněný polem štítu Lancelot vstoupil do komnaty za mříží. Před ním na malém stolku, v křišťálové schránce spočíval před padesáti stoletími ztracený Svatý Grál.

Ač se na jeho podobě neshodovaly ani nejstarší legendy, Lancelot cítil celým srdcem, že je to ON.

Rozběhl se k NĚMU, ale hypnopedický program Dobrovolné Kázně Rytíře Svatého Grálu v jeho mysli rychle převládl. Nejprve musí provést Obřad Identifikace.

Mechanicky sňal z hrdla odznak rytíře Grálu a vyňal z něho z generace na generaci přenášený a překládaný, mnohokrát zničený a podle paměti kněží obnovovaný Fragment zápisků neznámého.

Ač jej znal zpaměti do nejmenších podrobností, znovu si jej, jak nařizoval řád, pečlivě přečetl.

Pak se hluboce uklonil před Grálem a po odříkání nezbytných modliteb opatrně sňal křišťálové víko. Chvějícími se prsty Grál otevřel. Rituál nařizoval pohlédnout nejprve na titulní stranu, ale staletí nehybná vazba vzdorovala a otevřela se na sedmé. Lancelot spatřil posvátný text pořízený starobylou Průklepiho metodou. Jedním ze sloupů Lancelotovy víry bylo přesvědčení, že jde o Třetí Průklep. Originál, nejvyšší bůh FanDom, z prvního stvořil Zemi, z druhého Nebe. Třetí dal J.N.Kaprálovi, jež je jeho prorokem.

Konečně byl Grál otevřen na první straně a Lancelot, dočítaje slova:

... věnuje J.N.Lahvička,

poznal, že jeho život i životy dlouhé řady jeho předchůdců došly naplnění.

Mark, který zůstal před oltářem, spatřil, když se prach trochu usadil, že se při výbuchu pole zlaté mříže zřítila část náboženské fresky. Na jejím místě se objevil nápis:

oddělení T E R R Á N S K É PROTOCIVILIZACE

Imperiální Galaktické museum primitivních kultur

Naštěstí byl Mark negramotný.

- - -

Tak mi to raději vratte, pacholci; nevíte, jak to může skončit.

Zdeněk Rampas

M í s t o d o s l o v u

Vzpomínám si, jak někdy počátkem šedesátých let nám začaly padat na hlavu pražské římsy. Krásné to údery, krásné to křupání pod nohama! V osmdesátých letech zas občas padá jméno J.N.Kaprál. Někdy na hlavu, jindy - a to méně - na všechny čtyři.

J.N.Kaprál je protivný obtloustlý epizodický skřet, který nic nedokázal a jehož ješitnosti lahodí občasné zmínky o dílech, která nikdy nebo zatím nenapsal, nebo aspoň citace z nich. Je však skoro jisté, že časem napíše několik méně zdařilých povídek, že povede celonoční dialogy s osamělým věžákem, že bude mít nějaké trampoty s vodovodem, do nichž namočí celý svět, že práskne ježibabu a ježidědka i s perníkovou chaloupkou, aby pak práskl do bot časem a vynořil se bohužel zas někde jinde.

Jeho manželku neznám a jeho /?/ děti jakbysmet, ale mají to být pěkní hajzlíci, což mu ze srdce přeju.

Kaprála znám naneštěstí už pátý rok. Vmáčkl se mezi nás k úternímu stolu U supa /není to žádná hospoda, ale restaurace, což je patrné i na cenách/ a otravuje nás naslouchánim a stálým zapisováním si něčeho. Čím se živí, nevíme, ale na útratu má vždycky.

FV SSM 102/84

Číslo bot má 39. Pamatuje se to snadno, protože košili má stejného čísla. Je nepochopitelné, jak může být zaměňován s nějakým Lahvičkou, který má polobotky č. 41 1/2, kanady č. 27 a tenisky č. 8, což mu nebrání nazout gumáky velikosti 44.

Padání omítky na hlavy Pražanů se zamezilo preventivním /ač v některých případech už opožděným/ otřískáváním. Jak krásně tehdy krupala omítka pod nohama pražských chodců! Až někde Kaprála potkáte, třiskněte ho přes hlavu - a bude pokoj, dokud se zas nevynoří.

Nyní k Rampasově povídce.

Autor ji vypočítavě usekl ve šťastné chvíli naplnění života Lancelotova i životů dlouhé řady jeho předchůdců /rozuměj předků/. Lancelot se však dopustil jediné, a jak už tomu tak bývá, i osudné chyby: v podpalubí Ginevry s sebou vláčel úctyhodnou smečku už notně opelichaných huňáčů, které on a jeho "předchůdci" neúnavně hamonili. Lancelotův první historicky doložený předek prý začínal se skromnými dvěma kusy. To jen na okraj. Otravující se a nespokojená menažérie to už na zpáteční cestě nemohla vydržet. Všimněte si, že se v povídce nikde nemluví o tom, že by Lancelot huňáče na LiGreeMu vyvenčil. Ty bestie vylezly z páchnoucího nitra lodi. Hádejte, na co byl Lancelotovi Modrý Anihilátor.

Sežrali všechny pošahané grálofilní scifilitiky.

Nadělali z oné vzácné strojopisné památky dozajista primitivní kultury hromádku cupaniny.

A Ginevra si to hasí po zadním schodišti času k "překrásné modré planetě", o níž ti, kteří ještě žádnou jinou nepoznali, tvrdí, že je ta nejkrásnější.

Hasí si to s huňáči na palubě.

To všechno Rampas zamlčel, myslít si, že si je všechny pochytá pro sebe. Jenže teď už to jsou inteligentní huňáči. Blbí byli jen jednou. Když se nechali chytit.

Přestaňte se stříhat a holit, dokud je čas. Buď vás vezmou huňáči za své, nebo si vás odchytí Rampas. Vyberte si.

Nazdar!

-jnh-

Poznámky k poznámkám
- pro ty, kdož u toho nebyli od počátku

Před pěti roky na Parníku jsme neměli ani tušení, co přinesou následující léta. Čekali jsme, že vznikne několik podobných klubů, a pak se uvidí. Nemyslím si proto, že naše zásluhy prvního klubu jsou větší než zásluhy startéra, který vystřelí na závodě, kde pak padne rekord.

Dnes, po třetím Parconu, kdy už několik klubů má své fanziny, kdy prostřednictvím klubů a scifistických setkání /Pardubice, Teplice, Kounov, chystá se Šumperk/ získaly desítky lidí dobré přátele po celé republice /ušetřím Vás nyní pěti stran vypočítávajících úspěchy hnutí/, zkrátka dnes se mohou naše tehdejší ambice zdát malé.

Ale začali jsme, protože nám něco chybělo, a myslím si, že dnešní SF život u nás je průmětem naší snahy zaplnit tušenou mezeru.

Ke svatému Grálu:

začal jsem ho psát už pro loňského Huňáče, ale nestihl jsem ho odevzdat do termínu. Bylo to mé štěstí, nebot by nepochybně zapadl spolu se spoustou možná ještě lepších povídek, zastíněn díly Honzy Hlavičky /řetězová reakce - fanzin 3/83/.

Využil jsem ročního prodloužení lhůty a několika změnami upravil svou povídku na dárek matfyzáckému klubu a jeho spolupracovníkům k našemu pátému výročí.

Není těžké nalézat v textu jména těch nejzasloužilejších, namátkou našich překladatelů Stanislava Švachoučka /ruština/, Jirky Markuse /všechno/ a Honzy Hlavičky /francouzština, němčina, angličtina/. Redaktoři Bílý a Kovový /nedávno získal Mloka/ asi také nezůstanou dlouho hádankou, atd., atd.

Ve své nezřízené ješitnosti se ale domnívám, že Svatý Grál něco málo říká nejen jako rébus, ale i jako povídka. Např. v šestém plánu jsem chtěl ukázat, jak lze prakticky jakýkoli text /zde např. list z mého fiktivního deníku/ interpretovat a využít k jakémukoli účelu.

A při naší špatné paměti a ještě horší dokumentaci není vyloučeno, že i okolo založení Klubu jednou vzniknou legendy. I když vše bude asi jinak.

Kaprálovy spisy /Třetí průklep/ se našly u S. Švachoučka.

Ještě k "Místo doslovu". Jde nepochybně o další mystifikaci J.N.Kaprála. Ptám se: kdo jiný než on sám zná číslo jeho bot!

/ Zdeněk Rampas /

Zprávička: Výbuch supernovy královéhradeckého SFklubu je plánován na červen 1984. Bližší popis této události přineseme v některém z příštích čísel.

FV SSM 1280/84

A nyní něco pro labužníky !!!!! / z pořadu "VELKÝ TŘESK" /

Jídelníček Restaurace a jídelny, závod Kosmos 3, 3.galaktická skup.

Studená jídla, předkrmy:

Kvasar s hořčicí 100 gr.	5,60
Modré z nebe s paprikou 150 gr.	12,30
Perigeum s octem a cibulí 100 gr.	9,40
Čtvrtý rozměr v oleji 50 gr.	7,60
Toasty zeleného mužíka 100 gr.	9,20

Polévky:

U pení kosmického nováčka	3,20
Tunguzský meteorit / pro ty, co mají zažívací potíže /	2,20

Hotová jídla:

Těžká planeta ve vlastní šťávě	13,20
Kometa na česneku	8,30
Saturnův škleb	14,10
Ufoun na kyselo	11,20
Vesmírná jelita	8,10
Apollo s vejcem	5,50
Mlok s rajskou omáčkou	16,50

Dietní jídlo:

Kuře à la Lunochod	8,30

Jídla na objednávku:

Restovaná trvska se špenátem	26,20
Gagarinova pomsta s velkou oblohou	29,40
Tajemství Jupiterových měsíců	35,50

Speciality:

Neutronová hvězda po moravsku	24,50
Antologie se zelím	25,60

Přílohy: Antihmota 2,70; gama-záření 3,30; stav beztíže 4,10

Nápoje: Duhová záře /koktejl/ 12,70; Staropluto /12° ležák/ 4,20;
Vesmírný nápoj zapomnění doc. Skály /nealko/ 3,10

Jídla připravil: Mr. Kosmo Naut

/ František Mašek, KZG /

MV SSM 1281/84

Kosmická paleta Dimitra Jankova

Letošní kalendář československých sf akcí byl obohacen o skutečně mimořádnou událost - o výstavu obrazů bulharského malíře Dimitra Jankova. Její první zastávkou byl pardubický Klub kultury Polabiny IV /25.3.-8.4./, kde ji shlédli také účastníci Parconu. Poté se výstava přestěhovala do Prahy, do výstavní síně MV SSM v Karlově ulici /12.4.-22.4./. Monumentální hudební motivy z filmu Vesmírná odysea 2001 a brilantní proslov Ondřeje Neffa důstojně zahájily tuto vynikající výstavu, tvořenou devatenácti obrazy vzniklými zejména v posledních letech.

Dimitr Jankov se narodil v roce 1947 v Razgradu, kde dodnes žije a pracuje jako mistr u stavebního podniku. Přestože je samoukem bez speciálního výtvarného vzdělání, stal se již v roce 1973 členem Svazu bulharských výtvarných umělců /pouhé tři roky po své první účasti na krajské výstavě v Razgradu/. V témže roce na soutěži vědeckofantastické malby v Moskvě získal 2. místo. Následovaly výstavy na astronautickém kongresu v Baku /1974/, na mezinárodním kongresu mírových sil v Moskvě /1974/, diplom laureáta v soutěži "Čas - prostor - člověk" v Kyjevě /1981/, vystavoval také na Euroconech /Poznaň 1976, Lublaň 1983/ a při mnoha dalších příležitostech.

A protože Bulharské kulturní a informační středisko v Praze pozvalo umělce na vernisáž, využili jsme toho a Dimitr Jankov se zúčastnil schůzky našeho klubu /11.4./, kde jsme se ho vyptávali jak na jeho tvorbu, tak na sf v Bulharsku.

\- - -

"Autor snadno napíše: a z okraje planiny se otevřel výhled na nepopsatelně krásné město, nebo: zařízení připomínalo neobyčejnou třínožku. Ale málokdo si to představí, a ještě méně lidí to umí namalovat. Obdivujeme Dimitra Jankova, který to dokáže a který nám připravil tento krásný zážitek.. "

/Ondřej Neff při vernisáži/

Seděl jsem řadu hodin u malého stolečku ve výstavní síni, nechal jsem se prosakovat atmosférou obrazů a přitom jsem sledoval reakce návštěvníků.

Mnoho lidí se nemohlo shodnout v názoru, zda zobrazované motivy jsou člověku přátelské nebo nepřátelské. Všichni však byli zajedno v tom, že to jsou působivé obrazy, které v divákovi zanechají hluboký dojem a svědčí o velkém mistrovství člověka, který je stvořil.

"K takovým obrazům prostě musí existovat svět, který zobrazují."

"Na člověka to působí silně. Musí to být velký malíř, když tohle dokáže."

"Ukazuje nám, že lidské výtvory jsou jenom pihou na tváři vesmíru."

Byly tam však i názory jiné. Dały by se shrnout stručně: tomu nerozumím, to musím pomluvit. Bylo mi líto těch lidí, kteří se ani nenamáhali přemýšlet nad dílem, které stojí mimo celou jejich dosavadní zkušenost. Lidí, kteří zaměnili okolní svět za svou osobu. Lidí, kteří maloměšťáctví považují za základ civilizace. Lidí, kteří se bojí vystoupit za hranici svého konzumního já.

PAGI

Z ČESKÝCH LUHŮ A HÁJŮ

/ Moudré i méně moudré pravdy českého fandomu. /
/ z pořadu "VELKÝ TŘESK" /

"Chodí sci-fi dokola, občas sedne na vola!"
- České přísloví.

"Čekal jsem to, ale ne tak brzy!"
- Nápis na pamětní desce oslavující desátou antologii původních sci-fi povídek.

"I ty Brute?!"
- Výrok nejmenovaného českého fanouška po přečtení prvního z vědeckofantastických děl Vladimíra Párala.

"Nedotýkejte se scifistů na Hlavovku padlých!"
- ing. Karel Pacner

"Kuj Železného dokud je žhavý!"
- Tradovaná rada začínajícím autorům české fantastiky.

"Všechno je úplně jinak!!"
- Dr. Ondřej Neff po vstupu do Svazu českých spisovatelů.

/ Vladimír Mátl, KZG /

FV SSM 1283/84

- Prosím, pánové, nyní můžete klást nadporučíku Gatmonovi otázky.

- Imperiál. Pane nadporučíku, jak jste věděli, kde máte Sarmapa hledat?

- Náš rezident...

- Nejedná se čirou náhodou o jistého J.N.Kaprála?

- Bez komentáře. Náš rezident tedy přišel na jisté stopy, které prosákly z minulosti, a nahlásil je centrále. Musím přiznat, že jsme tenkrát netušili, o koho se jedná. Všichni jsme byli překvapeni, jak velkou rybu jsme dostali.

- A jaký trest podle vás kapitána Sarmapa očekává?

- Rozhodně nemalý. Za prvé tu máme účast ve spiknutí proti Impériu, za druhé dezerci od jednotky a s ní spojený chronopolitismus a vměšování se do vnitřních záležitostí v minulosti jiné planety. I když při zatýkání nekladl odpor, bude rád, když vyvázne se stavem stáze na neurčito.

- Zář Impéria. Pane nadporučíku, proč byla vyslána pouze jediná loď? Nemyslíte si, že mnohem jistější by byl větší počet výsadkových člunů, z nichž některé by zůstaly v záloze na stacionární dráze?

- Na jednu stranu máte pravdu, ale musíte si uvědomit, že v případech, jako byl ten náš, vždy hrozí nebezpečí narušení kauzálního řetězce. Maximální diskrétnost je nezbytná. Větší počet lodí by mohl být zpozorován a v budoucnosti by jen podpořil některé bohužel oprávněné domněnky.

- Z vaší zprávy... promiňte, Brux z Nového Impéria... jsem pochopil, že Dzekien Sarmap nebyl sám.

- Správně.

- A s kým tam tedy byl?

- S jednou praporčicí od ženských sborů.

- Galaktanka. Můžeme znát její jméno?

- Bohužel, madam. Se Sarmapem dezertovala z... no... poněkud jiných důvodů a na spiknutí neměla žádnou účast. Je to jinak vysoce použitelná síla a navíc projevila upřímnou lítost. Proto jistě pochopíte, že jsem povinen zachovat určitou diskrétnost. Jde přece o budoucnost mladého člověka.

FV SSM 1284/84

- Imperiální orel. Let probíhal normálně?

- Ano, let probíhal naprosto normálně a po několika pulsacích jsme se vynořili v cílovém systému.

- Imperiál. Chcete tím říct, že se jedná o systém 33-T, kde operuje tajemný J.N.Kaprál?

- Bez komentáře.

- Jak tedy ta planeta vypadá?

- Během přibližovacího manévru jsem se zabýval jinými, odpovědnějšími úkoly, takže jsem ji neviděl. Ale tady náš aspirant Tsemuda...

- Aspirant Tsemita se jmenuji, pane nadporučíku.

- Tedy aspirant Tsemida měl tehdy dozorčí službu ve velitelské sekci a mohl by k tomu něco říci.

- Jak bych jen začal... Ta planeta je vcelku kulatá, Rozhodně se nedá mluvit o hranolu, jehlanu nebo o vysloveném šišágru, hehe. Jak bych to řekl... asi takhle: kdybyste tu planetu chtěli cvrnknout do ďolíčku, kymácela by se a pitvorně převalovala, asi jako když se pokoušíte hrát kuličky s oblázky sebranými zjara na zpotučkovatělé horské cestě. Pevniny se zdají a zřejmě jsou proti vodním plochám v menšině, později se z nich stává mozaika, v níž převládají nejrůznější odstíny žluté, zelené a hnědé. Klesáte níž a níž, až máte pod sebou a všude kolem sebe zelenou plochu táhnoucí se do nedohledna.

- Louku?

- Ne, les. Les, který místní hajní znají jako své boty. Vědí o kdejaké skotačivé veverce, něžné lani, nevrlém jezevci, znají několik křišťálových studánek a desatera míst, kde zaručeně rostou hřiby, ale o tom, že se v hlubinách hvozdu skrývá ona chaloupka, ne, o tom nemají nejmenší zdání.

- Jak je to možné?

- Vysvětluji si to tím, že ten svůj les znají až příliš dobře. Skoro by se zdálo, že na chaloupku může natrefit pouze ten, kdo bloudí, kdo neví, odkud přišel, kde právě je a kam by měl jít. Takový zbloudilec pak, když padne tma, spatří z koruny věkovitého stromu slaboulinké světýlko. Spustí se dolů větev po větvi, aby nakonec seskočil k nohám uplakané holčičky a radostně zavolal: "Už máme kam jít?"

- Literární Impérium. Mohu vás citovat v plném rozsahu?

- Samozřejmě.

- Rád bych vás upozornil, že čas kvačí...

- Samozřejmě. Myslím, pane aspiranto, že jste na otázku odpověděl více než podrobně. Můžete odejít.

- Provedu, pane nadporučíku.

- Má ještě někdo nějaký dotaz?

- Ano. Literární Impérium. Čím byl aspirant Tsemita v civilu?

- Nevím, snad něco humanitního. Proč?

- Jen tak, pro úplnost.

- Má ještě někdo nějaký dotaz k věci?

- Galaktanka. Jak je možné, že ty děti někdo nepostrádal? Jak je mohl někdo nechat napospas tomu strašnému lesu? A že se jen tak přidaly k cizím lidem?

- Ano, to je správná otázka. Zřejmě se jednalo o děti z nějaké rozvrácené nebo alkoholické rodiny. Rovněž se mohlo jednat o početnější rodinu, kde se absence několika dětí hned tak nezpozoruje. Zabloudily patrně při sběru lesních plodin a ve chvíli nejvyšší nouze narazily na Sarmapův úkryt. Na vaši poslední otázku mohu odpovědět tak, že jak Sarmap, tak ona příslušnice kvůli ozáření v dřívějších bojových akcích nemohli mít děti. Hlavní roli zde bezpochyby sehrál její neukojený mateřský pud. Chopila se laciné příležitosti, jak získat děti, a věnovala se jim s neobvyklou péčí. S péčí, na jakou nebyly zvyklé. Takové napůl bezprizorná děcka jsou prý jako zvířátka.

- Z vaší zprávy jsem, pane nadporučíku, dost dobře nepochopila, co jste to vlastně u Sarmapa jedl. Naše čtenářky by to určitě zajímalo.

- Když jsem se k nim vetřel převlečen za chudého pocestného, očekával jsem, že mě podle tamního zvyku pohostí chlebem a solí. Jenže oni mi předložili jakousi sladkou, hnědou, křupavou hmotu. Všiml jsem si, že oběma dětem nesmírně chutnala. Nebylo to špatné, to ne. Je mi líto, ale recept vám rozhodně neřeknu. Podle chuti jsem v tom rozpoznal mouku, vejce, cukr, badián, vanilku, hřebíček, tuším i hydrouhličitan sodný... Říkali tomu perník.

- Imperiál. Jak jste dokázal, že děti navzdory perníku a laskavému zacházení dobrovolně od Sarmapa utekly?

- Ano, správně. Krom zajištění Sarmapa to byl druhý nejdůležitější úkol naší výpravy. Nebylo na tom nic zvláštního. Kluk byl přitroublý jako všichni kluci v jeho věku a holka byla naštěstí o dva roky mladší. Namluvil jsem jim, že je ti dobří lidé chtějí vykrmit a potom upéci a sníst. Děti popadl děs a daly se na útěk.

- Hrozilo však jisté nebezpečí, že v lese znovu zabloudí a zahynou, což by narušilo onen kauzální řetězec, o kterém jste se před chvílí zmiňoval.

- Jak jsem říkal už ve všeobecné zprávě, pozorovali jsme děti už při vstupu do lesa a byli jsme svědky jejich bloudění a příchodu k chaloupce. Z toho logicky vyplývá, že jsme věděli, odkud přišly. Jakmile prchly do lesa, rozběhli se za nimi dva vojíni, simulovali pronásledování, a navedli tak děti na správný směr.

- Promiňte, ale náš čas se už vážně chýlí ke konci. Čeká nás ještě tiskovka s denebskými vítězi. No tak prosím, ještě jedna, ale už opravdu poslední otázka na nadporučíka Getmona.

- Mladé Impérium. A co když obyvatelé planety po návratu dětí pročesají les?

- To klidně mohou, ale moc tomu nevěřím. Chaloupku jsme dezintegrovali. A pak - děti toho napovídají!

BAJKY NA POZÍTŘÍ

/ z pořadu "VELKÝ TŘESK" - Planetárium /

Ochraná maska: Heč, já jsem protikyslíková !!!

Řeka: Naučím vás písničku milé ryby. Začíná takhle: Fenoly, jedině fenoly .....

Inzerát: Kdo z pamětníků naučí kreslit růži? Zn.: Spěchá!!!

Dioxin: Ale stálo to nervy než mě prosadily !!

Atomová válka: Čeho se pořád bojíte? Za pět minut už o mně nebudete nic vědět.

Robot: Člověk? Ale ano, o něm jsme se přece učili v dějepise ....

/ Jiří Holeček, KZG /

FV SSM 1287/84